Η παρουσία σου σήμερα (Lev Gillet, μοναχός της Ανατολικής Εκκλησίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 7 Φεβρουαρίου, 2024

"*Καὶ παρ᾽ αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην*" (Ἰωάννου 1, 39)

Κύριε Ἰησοῦ, χάρισες στοὺς μαθητές σου τὸ μόνιμο δῶρο τῆς Παρουσίας σου. Τοὺς εἶπες «*Καὶ ἰδόὺ ἐγὼ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμί πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*» (Ματθ. 28,20). **Νὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ ζήσω μὲ τὴ σταθερὴ αἴσθηση αὐτῆς τῆς παρουσίας! Ἤ, ἂν δὲν μποροῦσα νὰ τὴν αἰσθάνομαι, τοὐλάχιστον ἡ πίστη μου νὰ ἦταν τόσο ζωντανή, ὥστε νὰ εἶμαι βέβαιος πάντοτε ὅτι εἶσαι ἐδῶ, μαζί μου. Καὶ νὰ καθιστῶ τὴν ὅλη μου συμπεριφορὰ σύμφωνη μὲ μιὰ τέτοια βεβαιότητα!...**

Ἀλλά, Κύριε, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια ζωῆς, μόλις ἀρχίζω. Εἶμαι τόσο ἀδύνατος! Πρέπει νὰ ἀποτοξινωθῶ, νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τόσα δηλητήρια! Θὰ ἤθελα τοὐλάχιστον νὰ γεννηθὼ ἐν τῇ Παρουσίᾳ σου, νὰ αὐξηθῶ ἐν αὐτῇ. Νὰ ἡ ἐπιθυμία, μὲ τὴν ὁποία σὲ πλησιάζω σήμερα.

Οἱ δύο πρῶτοι μαθητὲς ἐγκατέλειψαν τὸν Πρόδρομο καὶ σὲ ἀκολούθησαν ἐν σιωπῇ. Τότε τούς κάλεσες νὰ σὲ συνοδεύσουν: «*Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε*». Ἦλθαν λοιπόν. Εἶδαν ποῦ ἔμενες. Καὶ τὸ Εὐαγγέλιο λέει, ὅτι ἔμειναν κοντὰ σου «*τὴν ἡμέραν ἐκείνην*» (Ιωαν. 1,39). Δὲν καταστάλαξαν ἀκόμη ὁριστικὰ στὴν Παρουσία σου, διότι, ὅπως διαβάζουμε στὴ συνέχεια, ἐπανήλθαν μετὰ τὴν πρώτη αὐτὴ συνάντηση, στὴ συνηθισμένη τους ἐργασία. Μόνον ἀργότερα ἄφησαν τὰ πάντα γιὰ νὰ σὲ ἀκολουθήσουν. Ἀλλὰ «*τὴν ἡμέραν ἐκείνην*» ἔκαναν ἕνα πρῶτο βήμα: ἐπέτυχαν τὴν

ἀνακάλυψη τῆς Παρουσίας σου. Ἂν μπορεῖ νὰ λεχθεῖ ἔτσι, πραγματοποίησαν μιὰ πρώτη ἐξερεύνηση τῆς Παρουσίας σου. Ἔμαθαν τί εἶναι τὸ νὰ βρίσκεται κανεὶς μαζί σου. **Κύριε, θὰ ἤθελα νὰ κάνω σήμερα, αὐτὴ τὴ στιγμή, μιὰ παρόμοια προσπάθεια.**

Δέξου, Κύριε, κι εὐλόγησε τὴν πρόθεσή μου: νὰ περάσω μιὰ μέρα μαζί σου. Θὰ ἤθελα νὰ δῶ, ἂν μπορώ καὶ πῶς μπορώ, νὰ ζήσω μαζί σου μιὰν ὁλόκληρη μέρα. Αὐτὸ ποὺ θὰ ἤθελα νὰ ἐπιχειρήσω εἶναι ἕνα εἶδος «ἀναχωρήσεως». **Σ' αὐτὴν ἂς εἶσαι σὺ ὁ Ἴδιος ὁ μόνος ὁδηγός** , ποὺ θὰ ὁδηγεῖ στὴν πιὸ βαθειά, προσωπικὴ σχέση. Ἡ ἀναχώρησή μου θὰ κρατήσει, βεβαίως, λίγο. Θὰ εἶναι μικρῆς διάρκειας. **Ἴσως ὅμως μέσα σ' αὐτὴ νὰ βρῶ τίς μεγάλες κατευθυντήριες γραμμὲς γιὰ μιὰ πορεία πρὸς συνάντησή σου**.

Κύριε, μοῦ παραχώρησες ἕνα πολύτιμο προνόμιο: τὸν χρόνο καὶ τὴν πρακτικὴ δυνατότητα νὰ ἀπομονωθῶ μαζί σου. Καὶ νὰ μπορῶ ἔτσι νὰ σὲ ἀτενίσω χωρὶς νὰ πιέζομαι ἀπὸ ἐπείγοντα ἐξωτερικὰ καθήκοντα. **Τί εὐθύνη ἐπωμίζομαι ἂν δὲν χρησιμοποιήσω μὲ τὸν καλύτερο τρόπο αὐτὸ τὸ προνόμιο!** Ἄλλοι ἔχουν κληθεῖ νὰ σὲ ζητήσουν, νὰ σὲ βροῦν, ὑπὸ ἄλλες μορφές, ὑπὸ διαφορετικὲς συνθῆκες. Σὲ συναντοῦν μέσα στὴ συζυγική τους ζωή, μέσα στὴ μέριμνα γιὰ τὰ παιδιά τους (καὶ συχνὰ μὲ περισσότερο βάθος ἀπὸ τοὺς «προνομιούχους»). Ἡ ἐμπειρία τῆς Παρουσίας σου, ποὺ θὰ ἤθελα νὰ ἀποκτήσω, ἢ ἀκριβέστερα ἡ χάρη τῆς Παρουσίας, ποὺ θὰ ἤθελα νὰ πάρω, εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική τους. Καὶ ὅμως **πολλὲς πλευρὲς αὐτῶν τῶν δύο τόσο διαφορετικῶν ἐμπειριῶν εἶναι οἱ ἴδιες**. Καὶ ἂν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι δεσμευμένοι στὴν «κανονικὴ», τὴ μὴ μοναχικὴ ζωή, διαβάσουν αὐτὲς τίς γραμμές, ἐλπίζω ὅτι θὰ νοιώσουν δικά τους πολλὰ ἀπὸ ὅσα λέγονται ἐδῶ. Ὅσο γιὰ μένα, Κύριε Ἰησοῦ, ἀφοῦ ἀνήκω σ' ἐκείνους ποὺ τοποθέτησες ἔξω ἀπὸ τοὺς κανονικοὺς δρόμους ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, **δυνάμωσε μέσα μου τὴν πεποίθηση ὅτι μόνο ἐσύ, τὸ πρόσωπό σου, εἶναι ὁ ἄμεσος καὶ ἀποκλειστικὸς σκοπός μου καὶ λόγος ὑπάρξεώς μου**. Καὶ ὅτι ὀφείλω τώρα, τούτη τὴ στιγμή, νὰ πλησιάσω τὸν σκοπὸ αὐτὸ μ' ἕναν τρόπο ἄμεσο καὶ εὐθύ.

Πῶς νὰ σὲ πλησιάσω; Θὰ τὸ κάνω μὲ τὸν τρόπο τὸν πιὸ ἁπλό. Θὰ διαβάσω στὸ Εὐαγγέλιό σου αὐτὰ ποὺ εἶπες, αὐτὰ ποὺ ἔκαμες. Θὰ δοκιμάσω -πολὺ ἁπλά, τὸ ἐπαναλαμβάνω- νὰ διαποτίσω μὲ Εὐαγγέλιο τίς πράξεις στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς μέρας.

Τιμὼ καὶ σέβομαι ἐκείνους, ποὺ ξέρουν περισσότερα ἀπὸ μένα καὶ ἐνεργοὺν καλύτερα. Ἀλλὰ **γνωρίζω τὰ ὅριά μου. Δὲν θὰ ἐπιδιώξω ἐδῶ τίς ὑψηλὲς κορυφὲς τοῦ στοχασμοῦ ἐπὶ τοῦ δόγματος. Δὲν θὰ δοκιμάσω νὰ ἐμβαθύνω στὰ μεγάλα μυστήρια τῆς ἐνσωματώσεώς μας ἐν τῷ Χριστῷ καὶ στὶς ἐκφράσεις καὶ διατυπώσεις τους, τίς ἐκκλησιολογικὲς καὶ μυστηριακές.**

Φυσικὰ οὔτε κἂν διανοοῦμαι νὰ ἀγνοήσω ἢ νὰ ὑποτιμήσω τίς μεγάλες, τίς πλούσιες αὐτὲς πηγὲς ποὺ ἀναβλύζουν καὶ μᾶς προσφέρονται. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἤθελα σήμερα, εἶναι νὰ ἔλθω, μικρός, φτωχὸς κι ἀδύνατος, μόνο γιὰ ν' ἀκολουθήσω, καὶ νὰ ὑπηρετήσω, καὶ ν' ἀγκαλιάσω ταπεινὰ τὸν ταπεινὸ Ἰησοῦ.

Ναί, θὰ ἤθελα τοὐλάχιστον κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ἡμέρας, νὰ σὲ ἀγκαλιάσω, νὰ σὲ φτάσω, νὰ σὲ «ἀποκτήσω». Θὰ ἤθελα τὴν Παρουσία σου σήμερα. Διδάσκαλε, κάνε αὐτὴ ἡ μέρα, ποὺ θὰ ἐπιχειρήσω νὰ περάσω κοντά σου, νὰ γίνει στὴ ζωὴ μου «ἡ μικρὰ ζύμη» ἡ ὁποία «ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ» (Α' Κορ. 5,6).

("Παρουσίᾳ Χριστοῦ", Ἐκδ. "Δόμος")

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr*)*